

fordi det er noget, som staar i Forbindelse med hele Lovforslagets Plan og Tanke. Det er, at Fængsel paa sædvanlig Fangekost forbindes med tvungent Arbejde. Dette er utvivlsomt en rigtig Tanke, hvis den kan udføres. Den kan vel nok udføres i adskillige Arresthuse; der er andre, hvor jeg tvivler om, at det lader sig gøre, nemlig de smaa Arresthuse, som ikke kunne have Sikkerhed for en jævnlig og fast Belægning. Der tror jeg, at det vil støde paa meget store Vanskeligheder. I øvrigt er Tanken god. Men naar saa dermed sættes i Forbindelse, at Tvangsarbejde skal regnes lige med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, saa tror jeg, at der deraf vil flyde en meget stor Vanskelighed. For det første opstaar det Spørgsmaal: Hvad skulle Domstolene rette sig efter, naar de skulle vælge Straffens Art, skulle de vælge Fængsel paa sædvanlig Fangekost, eller skulle de vælge Tvangsarbejde? Det kommer til at bero paa Tilfældigheder eller paa et rent personligt Skøn. Og ingen af Delene vil være rigtig. Fastholder man derimod den ældre Lovgivnings Tanke, nemlig at Fængsel paa sædvanlig Fangekost er en ringere Straf end Tvangsarbejde, hvilken staar i Klasse med Fængsel paa Vand og Brød, saa komme Domstolene ikke i denne mislige Situation. Thi de ville da antage, at i de mildere Tilfælde bør Straffen være sædvanlig Fangekost med tvungent Arbejde og i de mere graverende Tilfælde Tvangsarbejde. Men jeg skal nu ikke forfølge alle disse Enkeltheder videre, idet jeg antager, at Lovforslaget vil blive henvist til et Udvalg og der ved fælles Bestræbelser blive rettet, for saa vidt der maatte findes Grund dertil, og en Del af Lovforslagets Bestemmelser vil det vistnok indrømmes, at der er Grund til at rette.

Jeg vender mig nu til nogle af de Punkter, som jeg maa betragte som Hovedpunkter i Lovforslaget. Det er da først og fremmest Lovforslagets § 2. Paa dette Punkt er det jo i det væsentlige i Overensstemmelse med det af Regeringen fremsatte Forslag, idet det gaar ud paa Indførelse af legemlig Revselse som Straf paa et hidtil ukendt Omraade. Det vil, saaledes som Opfattelserne her ere delte, være ganske unyttigt at debatere videre paa Grundlag af Følelseshensyn. De, der ynde legemlig Revselse som Straf, ynde den nu en Gang, den tiltaler deres Følelse. Det nytter ikke at bruge stærke Ord og sige, at det er Raahed og Barbari; man kan fra andre Sider meget vel paastaa, at

det er en Mandighedsfølelse, som ligger til Grund for dette, at man føler Lyst til at gribe til Stokken for at skærme værgeløse. Jeg kan godt forstaa denne Betragtningssmaaade. Det nytter i hvert Fald ikke at bruge Ukvemsord imod den. Men paa den anden Side mener jeg, at de, som ikke ynde Legemsstraffen, ogsaa bør være fri for Beskyldninger for Forbrydervenlighed, Sentimentalitet, Blødsødenhed o. s. v., Beskyldninger, som dog ere fremførte. Om Følelser kan der ikke diskuteres; det kan ikke nytte, den ene kan ikke overbevise den anden. Men Spørgsmaalet er, om der ikke kan findes et fælles Grundlag, et Grundlag, paa hvilket man kan komme til en Forstaaelse. Og det mener jeg, der maa kunne findes, naar det fra begge Sider indrømmes, at Spørgsmaalet maa afgøres efter Hensynet til Nødvendighed og Nytte, altsaa ganske uafhængigt af Følelseshensyn. De, som ynde Pryglestraffen, ville dog indrømme og erkende, at der dog af Humanitetshensyn maa være Grænser for dens Anvendelse. De ville erkende, at de gammeldags Mishandlinger og Lemlæstelser ikke bør finde Sted, og at den legemlige Revselse heller ikke bør gaa saa vidt, at den bliver helbreds-skadende. Ifølge Lovforslaget er Reglen jo den, at naar Lægen siger, at vedkommende ikke kan taale Straffen, bør den ikke anvendes. Naar man fremdeles indfører Legemsstraffen som et Forsøg, der kun skal vare en vis Tid, maa det jo ogsaa være begrundet i, at man erkender, at disse Forbrydere ikke quand même skulle have Prygl, men kun for saa vidt det er nødvendigt eller nyttigt. Og lige saa gerne vil jeg for mit Vedkommende, og vel ogsaa de fleste andre, som ikke ynde Pryglestraffen, erkende, at er den nødvendig og nyttig, er dette et højere Hensyn, der staar over den Følelse, der driver til at forkaste den, og at man ikke kan indrette Straffeloven alene af Hensyn til Følelsens Krav, men at man, naar Nødvendigheden byder det, maa gribe til Midler, som gaa den imod. Jeg mener nu, at paa et af de Omraader, hvor der ifølge Regeringsforslaget kunde anvendes Pryglestraf, og hvor dette Lovforslag ogsaa i visse Tilfælde hjemler den, nemlig over for Disciplinærforsøelser, begaaede i Tvangsarbejdsanstalter, kan den være nyttig og nødvendig. Denne Opfattelse har jeg allerede udtalt, den Gang Loven af 11. Maj 1897 var til Behandling. Den Gang var der en Del Medlemmer af Udvalget, hvoriblandt ogsaa Medlemmer af